Walt Disney's

Donald Duck

EEN VROLIJK
WEEKBLAD

No. 2 12 JAN. 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

JULLIE weten nu zo langzamerhand wel, dat Mickey een enthousiast amateurfotograaf is, hè? Als hij een klein stukje blauwe lucht ziet, pakt hij zijn fototoestel om foto's te kunnen nemen zodra de zon zich even vertoont.

Van-de-week was er ineens een heel mooie, zonnige dag. 's Nachts had het gesneeuwd en het vroor een beetje, zodat de sneeuw bleef liggen. En toen Mickey dat zag, pakte hij meteen zijn toestel, maakte het schoon en liep fluitend de deur uit.

Maar buiten was alles wit en een beetje doods: de bomen waren helemaal kaal natuurlijk en er was niemand te zien. Hoe zou Mickey een leuke foto kunnen maken, als hij geen geschikt onderwerp had om te fotograferen! Hij dacht een poosje na en.... ja hoor, hij wist het al. Vlug liep hij achterom.... naar het hok van Pluto.

„Ga je mee, Pluto?" Nou, dat wilde Pluto wat graag. De sneeuw was eerst wel een beetje koud aan zijn poten, maar daar was hij gauw aan gewend. Wat zou het baasje van plan zijn? Zou hij een hoodschap gaan doen? O nee, hij heeft zijn fototoestel bij zich. Zou Pluto op de foto mogen? Dat wil hij best! Ja hoor. Het baasje zegt het al: „Ik wil een foto van je nemen, Pluto, hier bij de schutting. Goed stil blijven staan, hoor!" Dat deed Pluto. „Je moet je staart ook stil houden, anders wordt de foto bewogen."

Ja, de baas heeft makkelijk praten. „Kun je je staart niet stil houden, Pluto, dan moet ik er wat op zien te vinden. Maar wat?"

Na even geplekerd te hebben had die slimme Mickey het voor elkaar. Want wat deed hij? Hij boorde een gaatje in de schutting en daar stopte hij Pluto's staart doorheen. En de foto is heel leuk geworden!

OOM DONALD

DNZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 2

Ven binnen naar buiten invullen: 1. voorgerecht, 2. plezier, 3. eerste mens, 4. vervoermiddel, 5. vreemd, 6. ondersta gedeelte van een been, 7. bloedvat, 8. stuur van een schip, 9. tijdaanwijzer, 10. zwemvogel, 11. tegenovergestelde van op, 12. inwoner ven Turkije, 13. 365 dagen, 14. ijzerhoudende delfstof.

Heb je alle woorden goed ingevuld, dan lees je in de rij groene hokjes, van 1 naar 14 gaande, de naam van iets waarin je geld kunt bewaren. Schrijf dit woord op een briefkaart an stuur die vóór 17 januari,

als je in Nederland woont aan **Donald Duck,** Postbus 792, Amsterdam en

als je in België woont aan **Donald Duck,** Postbus 2, Antwerpen 19.

Vergeet niet je naam en adres op de kaart te vermelden en zet in de linkerhovenhoek „Prijsvraag no. 2". Veel succes!

✱ PRIJZEN ✱

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs: een vierkleurenbalpuntpen; derde prijs: tien tafeltennisspelen; vierde prijs: 20 doosjes Donald Duck postpapier.

OPLETTEN ALLEMAAL

Hier volgen de namen van de wekelijkse prijswinnaars van Donald Duck no. 47:

1e prijs: horloge: Nijnke Beetstra, **Workum.** 2e prijs: vierkleuren potlood: Rudolf Boer, **Groningen.** 3e prijs: tafeltennisspel: C. Willems, **Rergeijk;** Arie Kasperink, **Wezep;** F. Vandarheyden, **Halle (Blg.);** E. v. Minde, **Den Haag;** J. Beyerinck, **Nijmegen;** K. Paree, **Axel;** M. Pooters, **Schar-Heer;** R. Scheltens, **Raden;** Wim Rohling, **Haarlem;** Y. Soden, **Rotterdam-17.** 4e prijs: postpapier: D. Regensburg, **Tiel;** T. Nettinga, **Akkrum;** E. Hendriks, **Maastricht;** J. Nijendijk, **Zutphen;** C. Neven, **Schoonhoven;** G. Jansen, **Enschede;** Joke Dijkman, **Amsterdam-Z.;** T. Dalstra, **Surhuisterveen;** C. Keuker, **Laren;** M. Sniekers, **Maashracht;** T. Zuidema, **Veghel;** Denis Denijs, **Diksmuide (Blg.);** Jansje Mensen, **Blaemendaal;** Aart Ockeloen, **Amersfoort;** M. Wijland, **Zeist;** F. Bouwer, **Gouda;** J. van Otterloo, **Den Helder;** J. Hartkamp, **Barneveld;** Itie de Boer, **Delfzijl;** Gertjan Oudhuis, **Beverwijk.**

De oplossing van prijsvraag no. 52 luidt: **KERSTKRANS.**

✱ OOM DONALDS BRIEVENBUS ✱

ALIE KONING, DE WEERE. Wil je graag een schrijfvriendin, Alie? Kijk maar eens onder het ziekenlijstje. Dan vind je vast wel iemand. Verder doe ik dan hij deze de hartelijke groeten van je aan alle kinderén die Donald Duck lezen!

RIA VERSPRILLE, NIEUWVLIET. Je woont daar niet gek, hè? Het was leuk, dat je zoveel over Nieuwvliet en de omgeving verteide in je brief. Verder vind ik, dat je wèl veel hebt gekregen voor je verjaardag. Het heste op school!

IETJE VAN POPPEL, REUSEL. Nou, en óf Kwak, Kwek en Kwik herfstvakantie hebben gehad! Ze hebben de kerstvakantie er ook al weer op zitten. Eerst hadden ze helemaal geen zin om naar school te gaan, maar nu gaat 't weer best.

MIRIAM HARTEN, EINDHOVEN. Wat een bende vragen stel je me, Miriam! Die kan ik natuurlijk niet allemaal hier beantwoorden. Maar ik ben blij, dat je zo tevreden bent met Donald Duck. En je kunt goed tekenen ook, zeg! Dag hoor!

Jullie brieven zijn altijd van harte welkom, jongens en meisjes. Schrijf gerust zoveel je maar wilt aan **Donald Duck,** Postbus 792, Amsterdam, of aan **Donald Duck,** Postbus 2, Antwerpen 19, als je in België woont. Schrijf op de achterkant van de envelop duidelijk je naam en adres en in de linkerbovenhoek: Oom Donalds Brievenbus. Tot schrijfs!

Oma Duck en de VORST-VERJAGER

Walt Disney

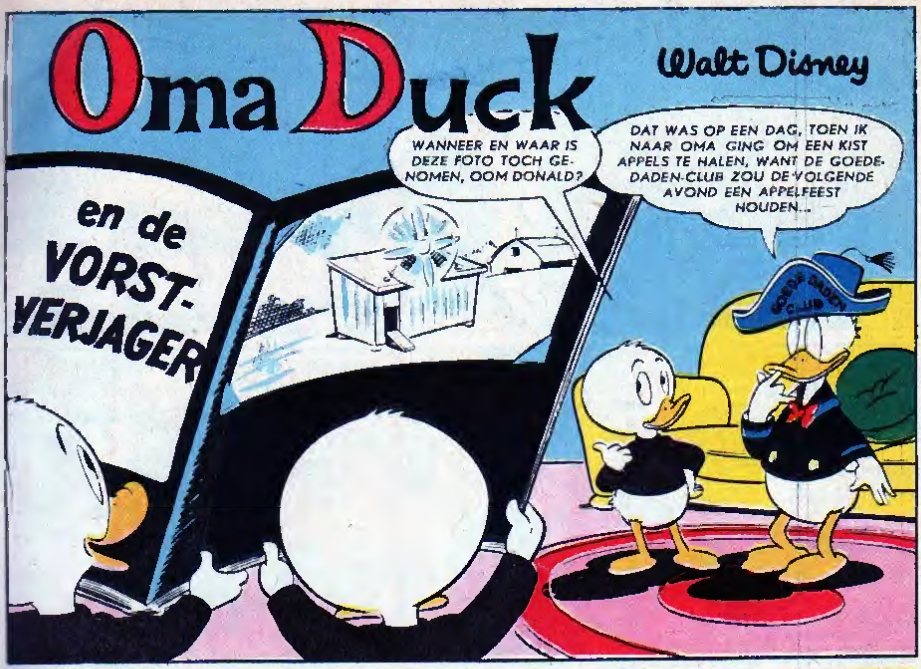

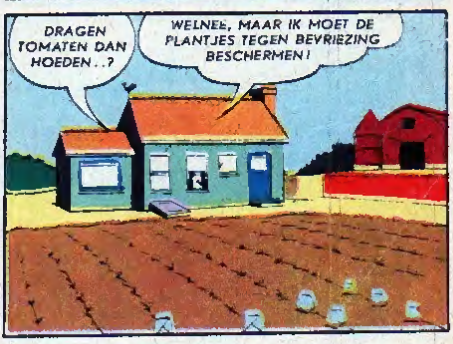

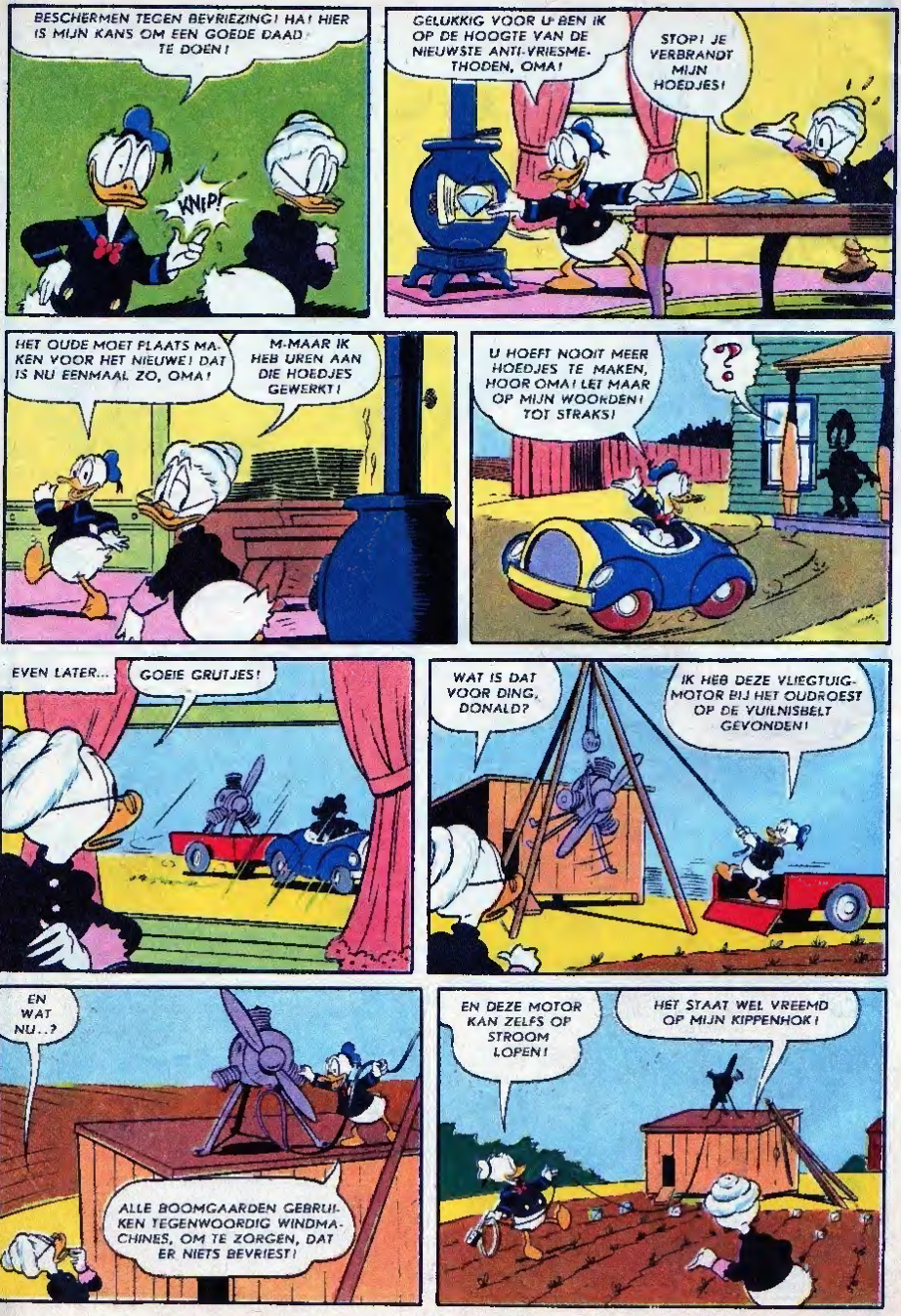
BESCHERMEN TEGEN BEVRIEZING! HA! HIER IS MIJN KANS OM EEN GOEDE DAAD TE DOEN!
KNIP!
GELUKKIG VOOR U BEN IK OP DE HOOGTE VAN DE NIEUWSTE ANTI-VRIESMETHODEN, OMA!
STOP! JE VERBRANDT MIJN HOEDJES!
HET OUDE MOET PLAATS MAKEN VOOR HET NIEUWE! DAT IS NU EENMAAL ZO, OMA!
M-MAAR IK HEB UREN AAN DIE HOEDJES GEWERKT!
U HOEFT NOOIT MEER HOEDJES TE MAKEN, HOOR OMA! LET MAAR OP MIJN WOORDEN! TOT STRAKS!
?
EVEN LATER...
GOEIE GRUTJES!
WAT IS DAT VOOR DING, DONALD?
IK HEB DEZE VLIEGTUIGMOTOR BIJ HET OUDROEST OP DE VUILNISBELT GEVONDEN!
EN WAT NU..?
ALLE BOOMGAARDEN GEBRUIKEN TEGENWOORDIG WINDMACHINES, OM TE ZORGEN, DAT ER NIETS BEVRIEST!
EN DEZE MOTOR KAN ZELFS OP STROOM LOPEN!
HET STAAT WEL VREEMD OP MIJN KIPPENHOK!

U HOEFT ALLEEN MAAR OP DEZE KNOP TE DRUKKEN, OMA!
IK BEGRIJP NIET, HOE HIJ WERKT!
IK ZAL MORGEN 'NS KOMEN KIJKEN, HOE HET GEGAAN IS!
EH-JA, MAAR IK WIL TOCH OUDERWETS BLIJVEN!
DE VOLGENDE OCHTEND VROEG...
(GEEUW!) NU MOET 'K MIJN NIEUWE ANTIVRIEZER PROBEREN!
RING-G-G!
HET VRIEST AL, DENK IK!
BRR-IK!
DAAR GAAT-IE!
BZZZ
VROEM!
LIEVE HELP!
RINKEL!
KREKS!
WOESJ!
LATER...
HEBT U UW WINDMACHINE VANNACHT AL GEBRUIKT, OMA?
NOU EN OF, EN NU WEET IK HOE HIJ WERKT!
EERST BREEKT HIJ ALLE VENSTERS!
OEJOE!!

NATUURLIJK KUNNEN DE PLANTJES NOOIT BEVRIEZEN, ALS ZE IN EEN GOED VERWARMD HUIS WORDEN GEBLAZEN!
EN TOEN HIJ TOCH KLAAR WAS, IS DE WINDMACHINE ER MAAR VANDOOR GEGAAN!
ALLEMENSEN! DAT PLATTE DAK VAN HET KIPPENHOK HEEFT ALS VLEUGEL DIENST GEDAAN!
NOU, EH... IK DENK DAT IK NU MAAR NAAR HUIS ZAL GAAN...
WACHT 'NS
TERWIJL IK DE TOMATEN OVERPLANT, MOETEN ER TWEE-HONDERDVIJFTIG PAPIEREN HOEDJES GEMAAKT WORDEN!
M-MAAR DAN KOM IK TE LAAT VOOR HET APPELFEEST!
IK GELOOF, DAT IEMAND EENS GEZEGD HEEFT: „U HOEFT NOOIT MEER HOEDJES TE MAKEN, OMA!"
DAT WAS IK!
ZEG 'T MAAR, ALS JE NOG MEER PAPIER NODIG HEBT!
JA, JA, OMA!
EN ALS JE NOG 'NS EEN MODERNE ANTI-VRIESMETHODE WEET, DOE ME DAN EEN PLEZIER... EN HOU HEM VOOR JE!
JA, JA, OMA!
DAAR KUNT U VAN OP AAN!

De vijf beste Nederlandse inzendingen van de EUROPRESS ONTWERP-WEDSTRIJD zijn bekend!

De jongens en meisjes wier namen linksonder staan, krijgen van de Nederlandse afdeling van Europress Junior een reis aangeboden naar Amsterdam en Brussel. Hun tekeningen worden met die van de finalisten in België, Duitsland, Frankrijk en Italië door de Europese Jury beoordeeld. Daarnaast zijn de tekeningen van nog een vijftal apart gehouden, die nog kans hebben op de reis Amsterdam-Brussel. Hun namen maken wij nog niet bekend. Zij komen uit Arnhem, Eindhoven, Laren, Steenbergen en Utrecht. Uit de 40 Europese finalisten worden de acht beste ontwerpen gekozen. De inzenders daarvan zullen met elkaar een rondreis langs de grote steden van Europa maken. Hun tekeningen zullen door alle lezers van de Europese jeugdbladen worden beoordeeld. Het ontwerp dat van deze acht als de beste wordt aangewezen, zal worden beloond met de Grote Prijs. Gaat één van de vijf beste Nederlandse inzenders mee met die reis door Europa, dan krijgt hij of zij niet nog eens de reis naar Amsterdam en Brussel. In dat geval maakt één van de vijf nog niet bekend gemaakte inzenders een kans op die reis. Verdere bijzonderheden zullen jullie over enige tijd in DONALD DUCK kunnen lezen. Dus nu maar met spanning afwachten wat er gaat komen!

BESTE ALLEMAAL,
Nou, daar zijn me wat tekeningen en ontwerpen voor dat Europa-insigne binnengekomen, zeg! Stapels! Bergen! Honderden zijn er door onze handen gegaan en ik moet eerlijk zeggen dat de jury die ze moest beoordelen, er soms een hele dobber aan had om de vijf beste inzendingen uit ons land aan te wijzen. Daar is met man en macht, vele uren lang, aan gewerkt.
Na lang wikken en wegen zijn de jury-leden toch tot een eenstemmig besluit gekomen en nu zijn er dan vijf ontwerpen uitgekozen, die mogen meedingen naar de Grote Prijs, waarover we jullie in DONALD DUCK nr. 39 van het vorig jaar uitgebreid hebben verteld. De vijf Nederlandse kanshebbers zijn:

RONALD DICKER, 13 jaar, Spreeuwenstr. 22, *Hengelo*. SELMA SCHEPEL, 13 jaar, Prinsesselaan 8, *Beverwijk*. JOYCE STUPERS, 12 jaar, J. J. Hamelinckstraat 78, *Haarlem*. LENIE SAAL, 16 jaar, Adr. Kluitstraat 9 hs, *Amsterdam-W*. DICK BOUMAN, 16 jaar, Terschellingsestraat 27 B, *Rotterdam 21*.

Op dit plaatje kun je de jury bezig zien met het beoordelen van de ingezonden ontwerpen. Het viel lang niet mee, een juiste keuze te maken!

Walt Disney's
RAKKER
LIEVE HELP! WAT VOOR STREKEN HAALT RAKKER NU WEER UIT? DAT MAG HIJ HELEMAAL NIET!
OPGERUIMD STAAT NETJES!
WAT HEB JE EEN ROMMEL GEMAAKT! EEN PAAR MINUTEN GELEDEN WAS HET PARK NOG NETJES!
IK WAS OP ZOEK NAAR EEN KLUIF, PAP! DAT MAG IK TOCH WEL?
MAAR WEET JE DAN NIET, DAT HET DE OPGERUIMD-STAAT-NETJES-WEEK IS? DE MENSEN PROBEREN ALLES JUIST HEEL KEURIG EN MOOI SCHOON TE HOUDEN!
HET SPIJT ME, PAP!
IK ZAL HET ER WEER IN DOEN, HOOR!
U ZULT ZIEN, HOE MOOI IK ALLES OPRUIM, VADER!
ZO MOET HET, JONGEN!

EVEN LATER...
HET PLAN OM DE STAD SCHOON TE HOUDEN HEEFT ERG VEEL SUCCES, BURGEMEESTER!
DAT ZIE IK. KIJK 'NS! ZELFS DAT HONDJE DOET ER AAN MEE!
MAAK 'NS EEN FOTO VAN HEM! DAN KUNNEN WE HEM IN ALLE KRANTEN LATEN ZETTEN. GOEDE RECLAME!
DE VOLGENDE DAG...
GA JIJ DE KRANT HALEN?
HÉ! DAT BEN IK!
SJONGE, JE BENT BEROEMD GEWORDEN, JONG!
PGERUIMD
VINDT DIT
STAAT NA
HONDJE
MAAR IK ZOU GEMAKKELIJK TWEEMAAL ZO BEROEMD KUNNEN WORDEN, PAP!
HOE WIL JE DAT DAN DOEN?
WACHT MAAR! DE VOLGENDE KEER STAAT MIJN FOTO TWEEMAAL ZO GROOT IN DE KRANT!
EN EVEN LATER...
IK ZAL DE KAMPIOEN-OPRUIMER VAN DE HELE STAD WORDEN... EN DAAR LIGT 'T EERSTE DAT OPGERUIMD MOET WORDEN!

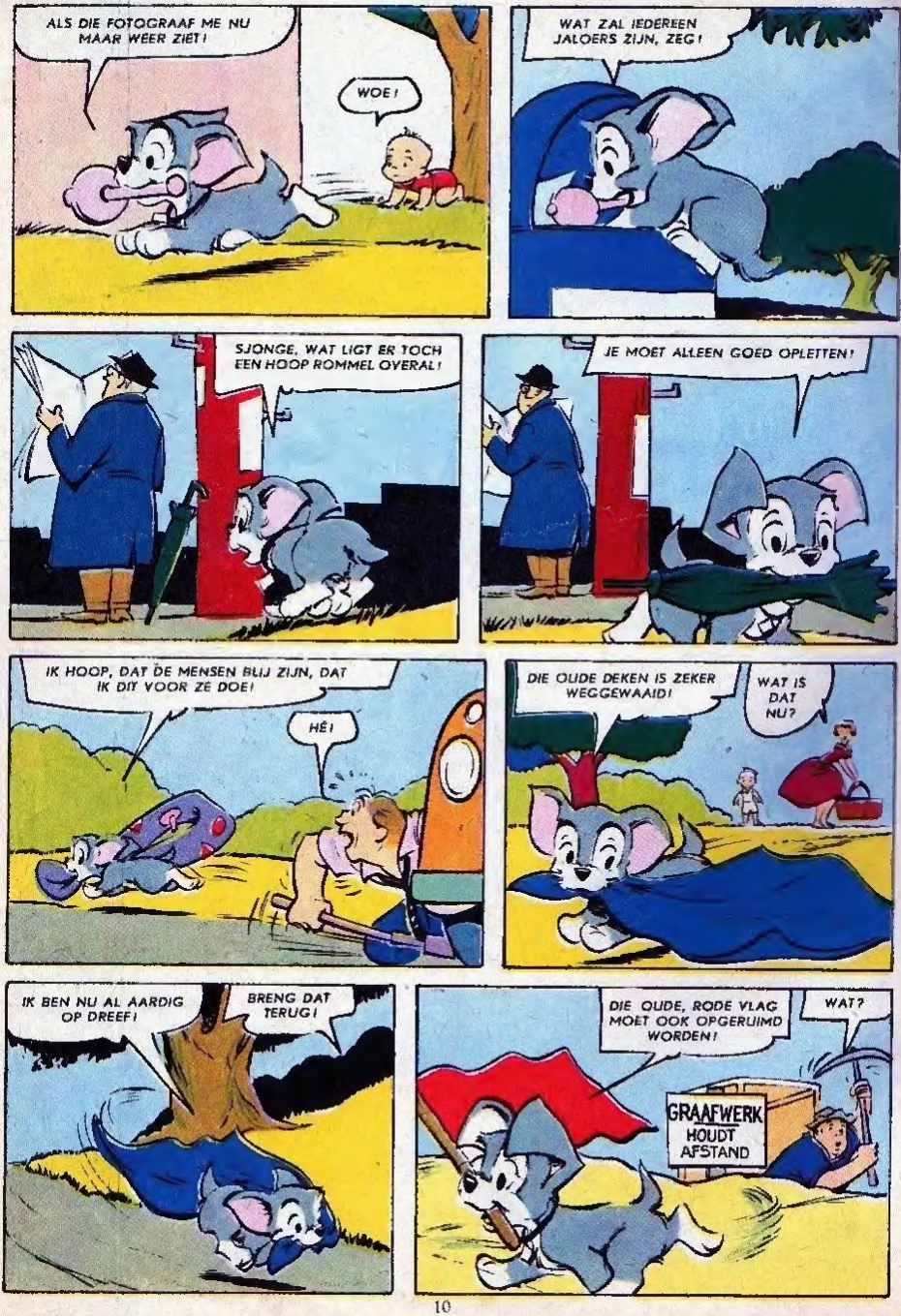
ALS DIE FOTOGRAAF ME NU MAAR WEER ZIET!
WOE!
WAT ZAL IEDEREEN JALOERS ZIJN, ZEG!
SJONGE, WAT LIGT ER TOCH EEN HOOP ROMMEL OVERAL!
JE MOET ALLEEN GOED OPLETTEN!
IK HOOP, DAT DE MENSEN BLIJ ZIJN, DAT IK DIT VOOR ZE DOE!
HÈ!
DIE OUDE DEKEN IS ZEKER WEGGEWAAID!
WAT IS DAT NU?
IK BEN NU AL AARDIG OP DREEF!
BRENG DAT TERUG!
DIE OUDE, RODE VLAG MOET OOK OPGERUIMD WORDEN!
WAT?
GRAAFWERK
HOUDT
AFSTAND

HIJ HEEFT MIJN PARAPLU MEE GENOMEN!
EN MIJN BINNENBAND!
MIJN PICK NICKDEKEN!
EN MIJN RAMME LAAR!
OEI! ER IS VAST IETS MIS!
UIMD AT JES!

HÉ! STOND ER GISTEREN GEEN FOTO VAN DAT HONDJE IN DE KRANT?
DAT KLOPT! HIJ DENKT ZEKER, DAT DIT OOK ROMMEL IS!
HET LAG OP DE GROND!

HOE KON IK WETEN, DAT ZE HET NOG WILDEN HEBBEN? IK GELOOF, DAT IK EERST MOET GAAN LEREN WAT ROMMEL IS!

INTUSSEN...
IK ZAL BLIJ ZIJN, ALS WE DIT GEVAARLIJKE GOEDJE AFGELEVERD HEBBEN!
NOU, IK OOK, FLIP!
VOORZICHTIG! DYNAMI

LATEN WE HET MAAR METEEN WEG GAAN BRENGEN, DAN ZIJN WE ER AF!
DAAR VALT IETS UIT DIE DOOS! WAT ZOU 'T ZIJN?
VOORZICHTIG! DYNAMIET!

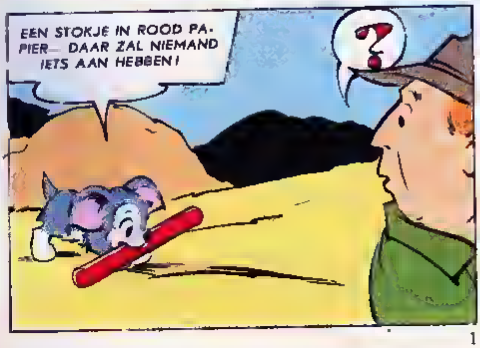
EEN STOKJE IN ROOD PAPIER— DAAR ZAL NIEMAND IETS AAN HEBBEN!
?

KIJK NS! DAT HONDJE GAAT ER MET EEN STAAF DYNAMIET VANDOOR!

WE MOETEN HEM VANGEN VOOR HET TE LAAT IS!
DAAR HEB JE VADER! IK ZAL NET DOEN, OF IK HEM NIET ZIE, TERWIJL IK AAN 'T WERK BEN!
RAKKER IS NOG STEEDS BEZIG! HIJ MOET EN ZAL WEER IN DE KRANT KOMEN!
ALS JE ZO DOORGAAT, WORD JE MISSCHIEN WEL DE HOND VAN HET JAAR, ZOON!
DAT ZOU WAT ZIJN ZEG!
DAAR HEB JE 'M!
WAT IS DYNAMIET, PAP?
DAT IS SPUL, DAT VEEL LAWAAI MAAKT EN DIEPE KUILEN IN DE GROND PLOFT!
ZOU DIT HET SOMS KUNNEN ZIJN?
SLIK!
HÉ?
DAN HEB IK ME KENNELIJK WEER VERGIST!
WACHT, RAKKER!
HELP!
SLIK!

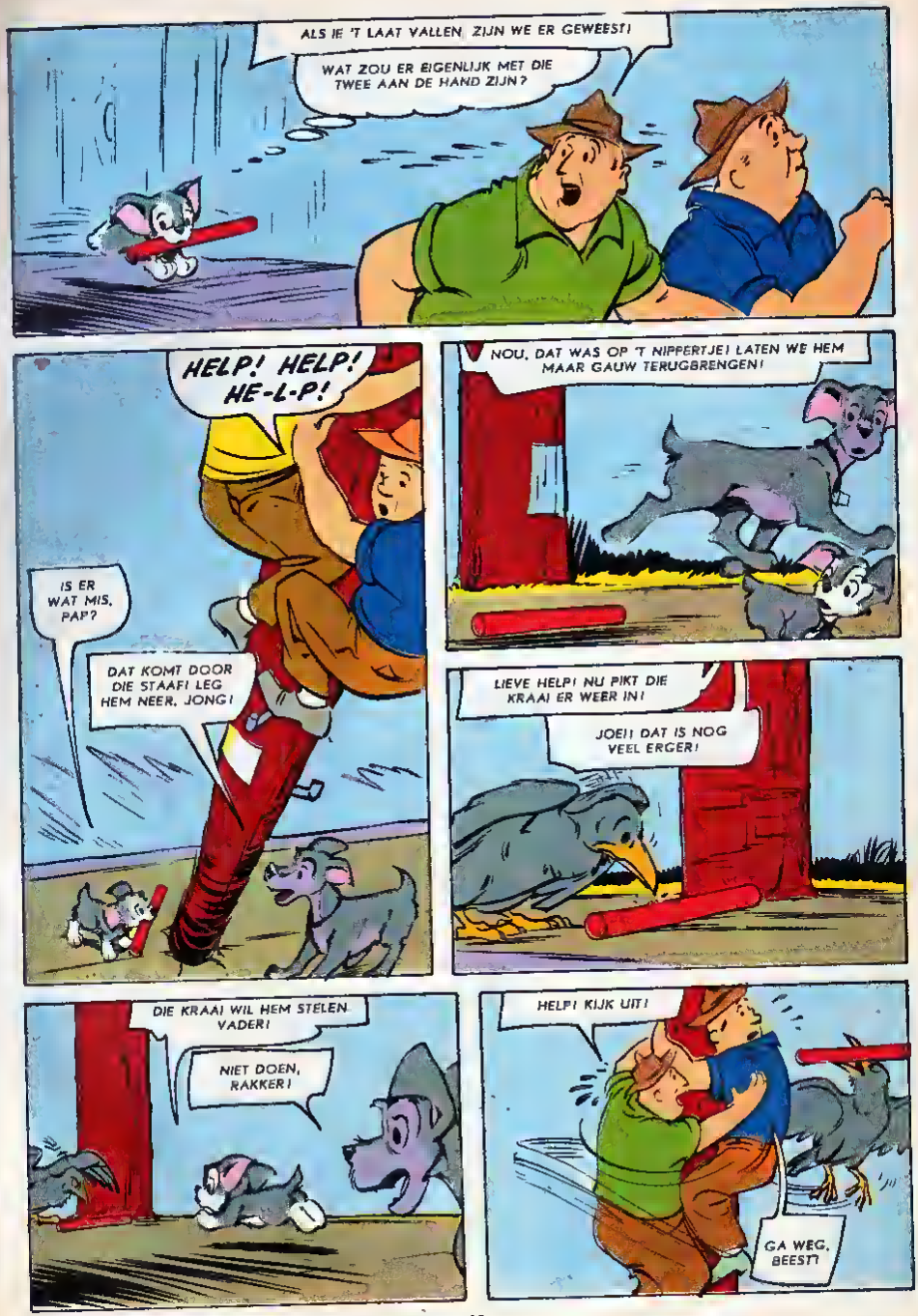
ALS IE 'T LAAT VALLEN, ZIJN WE ER GEWEEST!
WAT ZOU ER EIGENLIJK MET DIE TWEE AAN DE HAND ZIJN?
HELP! HELP! HE-L-P!
IS ER WAT MIS, PAP?
DAT KOMT DOOR DIE STAAF! LEG HEM NEER, JONG!
NOU, DAT WAS OP 'T NIPPERTJE! LATEN WE HEM MAAR GAUW TERUGBRENGEN!
LIEVE HELP! NU PIKT DIE KRAAI ER WEER IN!
JOE!! DAT IS NOG VEEL ERGER!
DIE KRAAI WIL HEM STELEN, VADER!
NIET DOEN, RAKKER!
HELP! KIJK UIT!
GA WEG, BEEST!

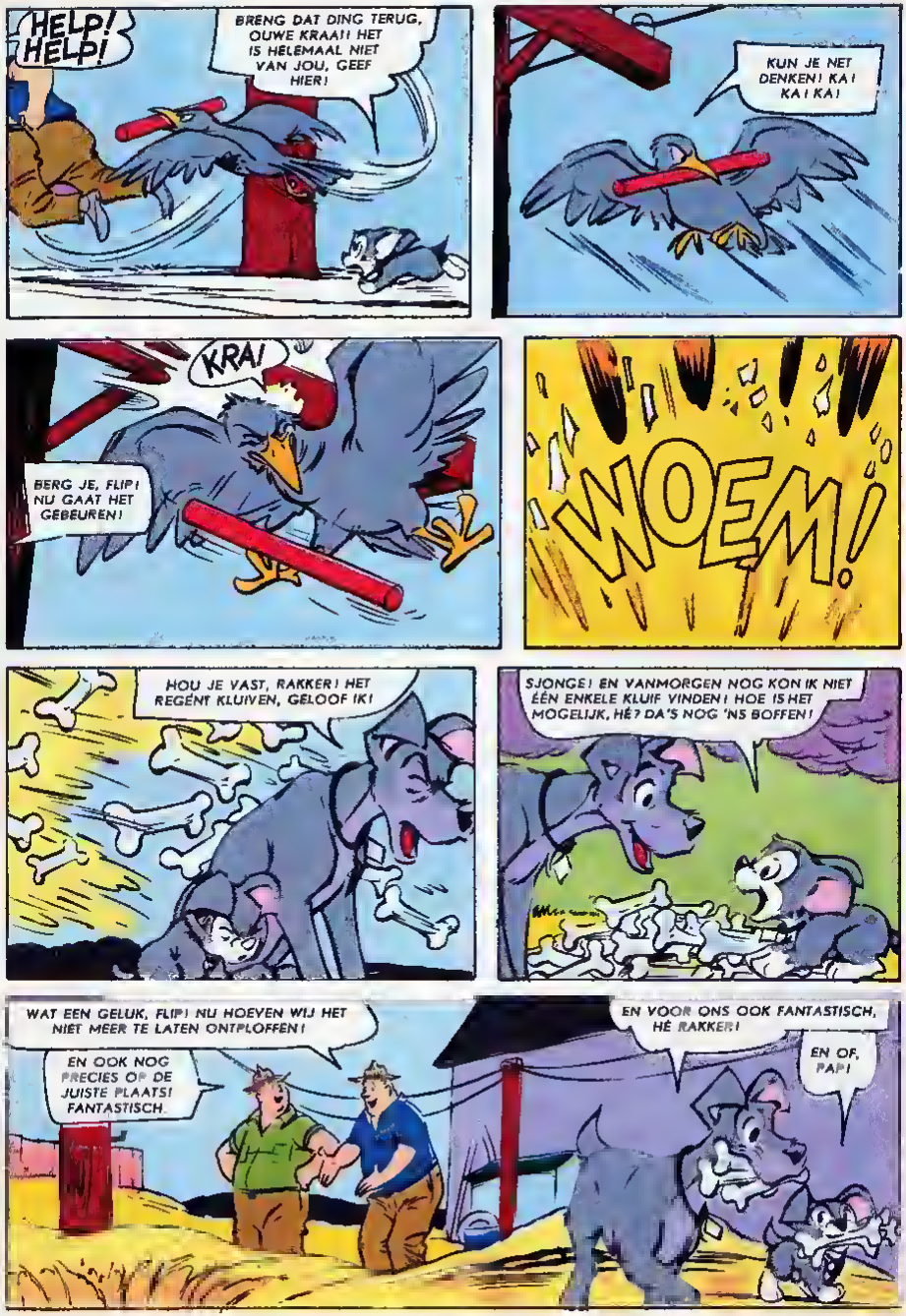
HELP! HELP!
BRENG DAT DING TERUG, OUWE KRAAI! HET IS HELEMAAL NIET VAN JOU, GEEF HIER!
KUN JE NET DENKEN! KA! KA! KA!
KRA!
BERG JE, FLIP! NU GAAT HET GEBEUREN!
WOEM!
HOU JE VAST, RAKKER! HET REGENT KLUIVEN, GELOOF IK!
SJONGE! EN VANMORGEN NOG KON IK NIET ÉÉN ENKELE KLUIF VINDEN! HOE IS HET MOGELIJK, HÉ? DA'S NOG 'NS BOFFEN!
WAT EEN GELUK, FLIP! NU HOEVEN WIJ HET NIET MEER TE LATEN ONTPLOFFEN!
EN OOK NOG PRECIES OP DE JUISTE PLAATS! FANTASTISCH.
EN VOOR ONS OOK FANTASTISCH, HÉ RAKKER!
EN OF, PAP!

DITJES en DATJES van DONALD DUCK

De vogel, op deze postzegel afgebeeld, noemt men wel „de timmerman van het bos". Het is de bonte specht en zijn bijnaam dankt hij aan het feit dat hij zijn snavel als hamer en beitel gebruikt bij het hakken van gaten in de boomstammen. Vaak laat hij ook in een razende roffel zijn snavel tegen een tak aan ratelen, je zoudt bem dan wel de drummer van het vogelorkest kunnen noemen. Heel merkwaardig is dat de specht niet zoals vele andere vogels op een tak gaan zitten, maar er tegenaan, steunend op zijn staart. Hij heeft bovendien nog een heel bijzonder „instrument" tot zijn beschikking, namelijk zijn tong. Deze is heel dun en heel lang en heeft een kleverig oppervlak, dat ten dele ven kleine weerbaakjes is voorzien. Hiermede is hij in staat, allerlei insekten, die zich onder de boomschors ophouden of zich diep in het bout verscholen hebben, op gemakkelijke wijze te voorschijn te halen, waarna hij ze smakelijk oppeuzelt.
Deze postzegel is er één van een serie van vier, uitgegeven in mei van het vorige jaar in het groothertogdom Luxemburg. Behalve de specht worden er een poes, een veulen en een tackel op afgebeeld.

KOFFER-FIETS

Vorig jaar zomer stapte in het noorden van Nederland een buitenlandse toerist op de boot die naar het prachtige eiland Terschelling voer. Dat was op zichzelf niets bijzonders. En het was ook niet vreemd, dat de man een flinke koffer bij zich had.
Maar toen hij aan de overkant kwam, stepte hij van de boot, deed de koffer open en haalde er — tot grote verbazing ven de overige passagiers en de bemanning — een opgevouwen fiets uit. Hij zette het rijwiel vlug in elkaar, nam de lege koffer achterop, en peddelde weg. Op die manier had hij het geld dat de overtocht ven een fiets kostte, uitgespaard!

FLIPJE EN DE ZEVEN ROVERS

Ha, 't is etenstijd, denkt Flipje,
Kijk, daar is een bakje vol
Met spinazie, rijst en boontjes,
'k Word van eetlust bijna dol!

Oei, daar zijn de zeven rovers,
Net zo hongerig als ik,
Hoor ze toch eens gulzig piepen,
Wacht ik geef z' aen flinke tik.

Durven jullie wel, zeg rakkers,
Weg! Bandieten, roversstel,
Als het leven jullie lief is,
'k Raad je aen, verdwijn dan snel.

Roetzj! Daar gaen de zeven rovers,
Hoor, ze schelden Flipje uit,
Maar hij is al fijn aan 't eten,
Hoort niet meer bun boos geluid.

JAM-MUNT

Sterds weer duiken er berichten op over bonden die kunnen zingen. Nu is er een mevrouw in Engeland die zegt: „Na jaren van inspanning is het mij gelukt om mijn twee spaniels, Sambo en Sadie, een oud Engels volksliedje te leren. En het leuke is, dat ze het tweestemmig zingen. Ik stond er zelf verbaasd van".
„Maar," zo vertaalde de bazin van Sambo en Sadie er eerlijkheidshalve bij, „je moet wel goed luisteren om de melodie te herkennen ..."

HONDEN-DUO

Een jamfabrikant in Amerika zocht een middel om de mensen, en speciaal de kinderen, meer jam te laten eten. Na lang peinzen kwam hij toen op de grdachte om in de bodem van de plastic jampotten een muntje, bijvoorbeeld een dubbeltje, te laten insmelten. Eerst moet de pot jam helemaal leeg gemaakt worden, dan pas is het geldstukje te bereiken. Het resultaat is dat inderdaad heel veel kinderen nu steeds meer om boterhammen met jam vragen, want ze willen het extra jamdubbeltje voor een snoepje of een ijsje zo gauw mogelijk in bun bezit hebben.

Pipo en het oog van Ox

Pipo is met Mammaloe en Petra in hun woonwagen terecht gekomen in het land Rhim-Rhama. Het zonlicht is daar fel en vreemd: het gaat namelijk 's avonds ineens uit en 'e morgens ineens aan, net of iemand een knopje omdraait. De bewoners geloven dat het licht veroorzaakt wordt door een reus, die op de top van de hoogste berg woont en wiens oog dat licht uitstraalt. Als Pipo tijdens een voorstelling op een trompetje blaast, gaat het licht opeens uit, tot grote schrik van de Rhim-Rhamanen . . .

BENAUWDE UURTJES...

OP het pleintje rond de plaats waar Pipo optreedt, is het plotseling een reusachtige herrie. In de blauwige duisternis, die zo ineens over hun stad is gevallen, lopen de bewoners van Rhim-Rhama schreeuwend tegen elkaar op, het is Pipo wèl duidelijk, dat deze gebeurtenis voor de bewoners ook zeer onverwachts komt!

„Pipo," zegt Mammaloe, „waarom is dat heerlijke zonlicht ineens verdwenen? Zijn de stoppen doorgeslagen of zit er een schuifdak over dit dal?" Pipo wil zijn schouders ophalen en zeggen, dat hij er ook geen sikkepitje van snapt, maar op dat ogenblik komt de oude en tamelijk wijze men Mahoni in zijn richting gelopen met een paar helpers en zijn priemende vinger wijst dwars door de schemering naar de familie clown.

„Gij hebben reus Ox woedend gemaakt!" roept de oude man. „Hij dulden geen bleke indringers in dal en daarom hij kwaad geworden en hebben oog gesloten." Pipo's mond valt open van verbazing! „Sapperdeflap," stamelt hij, „hoe kun je het zo verzinnen, meneer de grijsaard! Straks ga je ons zeker nog opsluiten voor straf ook!" De tamelijk wijze Mahoni denkt even na. „Een goede idee!" roept hij. „Dank je wel, vreemdeling! Mannen, sluit op de vreemdelingen, zij hebben schuld van donkerte, ik heb gezegd!" — „Zo!" roept Pipo kwaad, „maar het is wel onzin, wat je daar staat te babbelen, ouwe Mahoni. Iemand van jouw leeftijd moest zich schamen voor zulke kletspraat!"

Pipo's tegensputteren helpt niet, de andere bewoners van Rhim-Rhama vinden ook, dat tensiotte iemand de schuld moet krijgen van de plotselinge duisternis en die iemand kan het best de vreemde clown met het witte gezicht en zijn familie zijn. Ze steken een klein lampje aan en bij het licht daarvan brengen ze Pipo, Mammaloe en Petra naar een ouwe stal met 'n tralieraampje, waar ze wel eens een wilde beer in opgesloten gebouden hebben. De beer is eruit, maar de oude stal is er nog en kan nu dienst doen om de clownsfamilie in op te bergen, want een echte gevangenis bezitten ze niet, in het gelukkige land Rhim-Rhama zijn nooit dieven of struikrovers!

„Bang!" doet de zware deur achter Pipo en zijn gezin, er wordt nog een zware balk voor geschoven, zodat ze niet meer hoeven te twijfelen of ze gevangen zitten of niet, het is wèl duidelijk! De bewoners van Rhim-Rhama zorgen er nog voor, dat het ezeltje Nononóno in een weilandje met sappige distels gezet wordt en dan gaan ze naar huis, struikelend over de stoepranden in de duistere straatjes en met gedempte bromstemmen tegen elkaar zeggend: „De reus Ox zal blij zijn, dat we de vreemdelingen gestraft hebben; morgen zal hij zijn oog wel weer openen! Ze gaen hun huizen in en kijken op de stoep nog even omhoog en rillen van eerbied voor het grote geheim van de machtigste berg ter wareld: de Lamalaja, de zwijgende wachter over hun dal . . .

„Pipo," zegt Mammaloe, terwijl ze bij het licht van een kaarsje rondkijkt, „het is hier zeer vies met aarde en spinnen, meubeltjes zijn er niet en een keukentje met stromend water is ook niet aanwezig. We hebben slechts een paar kisten en wat stro, dit is geen leuk huisje, laten we maar gauw opstappen en verder reizen, lieve man!"

„Mammaloe," zegt Pipo, „de toestand is zo, dat we tegenslag hebben en de deur niet uit kunnen! De lieve mensen uit dit land zijn zo olle-

dom om ons de schuld te geven van die plotselinge duisternis. Persoonlijk denkt Pipo, dat het een zonsverduistering moet zijn en ze zullen ons wel los laten zodra het zonnetje weer gaat schijnen! Geef Petra en mij dus maar een broodje uit je mandje en maak het je gemakkelijk, erg lang zal het wel niet duren!"

Na dit gesprek verstrijken er een heleboel uren, waarin er niets bijzonders gebeurt, de mensen zitten in hun huizen en kijken naar buiten. „Morgen zal het licht wel weer aanloopen," denken alle Rhim-Rhamanen „Het moet gewoon een kleine verglissing zijn!"

De nacht verstrijkt, om half acht lopen alle wekkers in het dal rinkelend af en de melkboer ratelt met z'n kar over de pleintjes. De mensen gooien hun ramen open en steken hun hoofden naar buiten. Vol spanning kijken ze omhoog langs de zwarte bergwanden.

De sekonden gaan voorbij.... in hun nachtponnen en henaoppen komen de Rhim-Rhamaanse mensen uit hun huizen en staren zwijgend omhoog. Maar om acht uur hebben ze allemaal pijn in hun hals en nog géén licht! Alles raakt nu in de war. De huismoeders laten de havermoutpap aanbranden en de mannen van het dal staan met gebalde vulsten tegen de berg te zwaalen. Alleen het daglicht, maar ook de lekkere zonne-warmte, waar ze in hun dal zo aan gewend zijn.... Ze rillen van de kou en sommige mensen beginnen al te boesten....

Het hlijft de hele dag, nacht en ook de volgende dag en de dag daarna!

Het dal van Rhim-Rhama, waar vroeger de hele dag zulk heerlijk licht scheen, begint een sombere put te worden, geklemd tussen de hoogste bergen ter wereld.

Pipo, Mammaloe en Petra zitten al die dagen opgesloten in de ouwe stal.

Ze zouden vast honger gekregen hebben als het jongetje Toj-Toj er niet was geweest.

Hij stopte op geregelde tijden voedzame dingen door het tralie-venster.

Mammaloe heeft zich in haar lot geschikt, ze heeft al het stof bij elkaar geveegd en naar buiten gegooid en de hloempotjes, waar ze uit eten, omgewassen.

Pipo geeft Petra raadseltjes op en snijdt poppetjes uit ouwe takken.

Ondertussen peinst hij zijn denkhoofd suf om een oplossing en een uitweg te verzinnen, maar hij vindt er geen.

De vierde dag krijgen ze hezoek.

Het is een troepje mannen met de tamelijk wijze heer Mahoni voorop. „Vreemdeling witvel-clown," zegt de grijsaard, „het dal van Rhim-Rhama is in grote nood! Onze baby'a worden bleek en bloemen niet meer groeien! Gezond bruin vel van Rhim-Rhamaans-volk verschrompelen in eeuwige schaduw. Het oog van Ox hlijft gesloten, dat uw schuld zijn! Daarom gij ons helpen moeten!"

„Sapperdeflap," roept Pipo, „je kletst nog steeds mooie onzin, meneertje de sik! Hoe zou Pipo jullie nou kunnen helpen?"

Volgende week:
HET GEHEIM VAN DE GROTE BERG....

Een wonderlijke geschiedenis, verteld door Wim Meuldijk, met platen van Jan Wesseling

leen de kinderen vinden het wel prettig, want de grote mensen hebben het zo druk, dat ze er niet aan denken om hun kinderen naar school te sturen en het is allang negen uur geweest! Alleen de onderwijzer gaat uit gewoonte naar school, maar als hij een uurtje tegen de lege banken in de klasse heeft staan praten, valt het hem ook op dat er iets mis is. Hij gaat naar buiten, doet de school op slot en hangt aan de deur een bordje met het opschrift: „Gesloten wegens vakantie wegens duisternis wegens het oog van Ox". Dat is dat! Ondertussen hebben de andere mannen van Rhim-Rhama op het grote plein een kampvuur gemaakt en daar zitten ze plechtig omheen in een vergadering, terwijl hun kinderen in de schemering fijn verstoppertje spelen. Dat duurt zo de hele lenge, donkere dag, maar de mennen schieten niets op met hun gepraat en de kinderen krijgen tenslotte ook genoeg van het verstoppertje spelen.

Het is niet zo leuk buiten, ze missen niet

WALT DISNEY'S
de drie Biggetjes
OH! HET HEEFT VANNACHT GESNEEUWD! KIJK 'NS HOE MOOI WIT HET BUITEN IS, KNAR!
DAT KAN LEUK WORDEN, ZEG!
3 BIGGETJES
JA! VOORAL ALS JULLIE MET DEZE SNEEUWSCHOPPEN EEN PAD NAAR DE BRIEVENBUS MAKEN TERWIJL IK NAAR 'T POSTKANTOOR GA!
ZOU JE DAT WEL DOEN? ALS DE BOZE WOLF JE ZIET, KOM JE NOOIT WEG IN DEZE DIEPE SNEEUW!
OP MIJN SKI'S WEL HOOR! MAAK JE MAAR GEEN ZORGEN!
DE WOLF HEEFT GEEN SKI'S! HIJ KAN VAST GEEN VOET VERZETTEN ZONDER DAT HIJ IN DE SNEEUW ZAKT!
EVEN LATER...
(ZUCHT!) WAT EEN EENTONIG WERK! IK VIND, DAT WE NU WEL EVEN MOGEN UITRUSTEN!
JA, IK OOK!

ZULLEN WE NAAR BINNEN GAAN, KNIR?
HÈ, NEE! LATEN WE OP HET MEER GAAN SCHAATSEN! MISSCHIEN HEEFT DE WIND HET IJS SCHOONGEVEEGD!
MAAR HOE MOETEN WE ER NAARTOE? WIJ HEBBEN GEEN SKI'S!
SOMS HEB IK SLIMME IDEEËN, BROERTJE, EN NU WEET IK OOK WAT WE KUNNEN SNEEUWSCHOENEN GEBRUIKEN!
DUS
DEZE TENNISRACKETS ZIJN PRIMA SNEEUWSCHOENEN, VIND JE NIET?
EN OF BROERTJE!
O, KIJK! HET IJS IS HELEMAAL SCHOON!
DAN KUNNEN WE SCHAATSEN!
MAAR EVEN VERDEROP...
HOOR IK DAAR WERKELIJK HET ZOETE GELUID VAN BIGGESTEMMETJES?
HALLO, JONGENS! JULLIE HADDEN NIET GEDACHT, DAT IK HIER WAS, HÈ?
DE WOLF!
N NEE! U HEBT TOCH HELEMAAL GEEN SNEEUWSCHOENEN!
MIJN GROTE PLATTE VOETEN ZIJN EVEN GOED, HOOR!
INTUSSEN...
HMMM! IK HAD KUNNEN WETEN, DAT ZE WEG ZOUDEN GAAN!

ZO, DE KLEINE WIJSNEUZEN HEB-BEN TENNISRACKETS GEBRUIKT! ZE ZIJN VAST GAAN SCHAATSEN!
KORT DAAROP...
LIEVE HELP! SPOREN VAN DE WOLF. IK HAD MOETEN WETEN, DAT HIJ MET ZIJN PLATTE VOETEN GEEN SNEEUWSCHOENEN NODIG HEEFT!
IK ZAL MAAR EEN TENNISRACKET MEENE-MEN! DAT KON WEL 'NS VAN PAS KOMEN!
DAAR ZIJN ZE!
HÉ! LAAT M'N BROERTJES LOS!
NEE HOOR, IK KIJK WEL UIT! EN WAT GA JE NU DOEN? SNEEUW BALLEN NAAR ME GOOIEN?
PRECIES!
IK ZAL HEM GOED STEVIG MAKEN!
DAAR GAAT-IE!
PONG!
HÉ! DA'S NIET EERLIJK! IK HAD 'T NIET IN DE GATEN!
ZOEF!
DAT WAS DE BEDOELING! WAT DENKT U VAN DEZE? IK KAN HEEL GOED TENNISSEN!
PONG!
ZOEF!

KLETS!
KIJK MAAR UIT! DAAR KOMT ER NOG ÉÉN AAN!
AAU!
KOM MEE!
DROMMELS! IK KRIJG JE WEL!
GA UW GANG!
PRETTIGE WANDELING!
OEPS!
OO-AAU!
SPLETS!
IK GELOOF, DAT DE WOLF FAMILIE IS VAN DE KAME LEON, ZO'N BEEST DAT STEEDS VAN KLEUR VERANDERT!
WAT BE DOEL JE?
NOU, NET WAS HIJ NOG ROOD VAN KWAADHEID EN NU IS HIJ BLAUW!
BRRRRRR! EN BAH!

WALT DISNEY'S

Willie Wortel

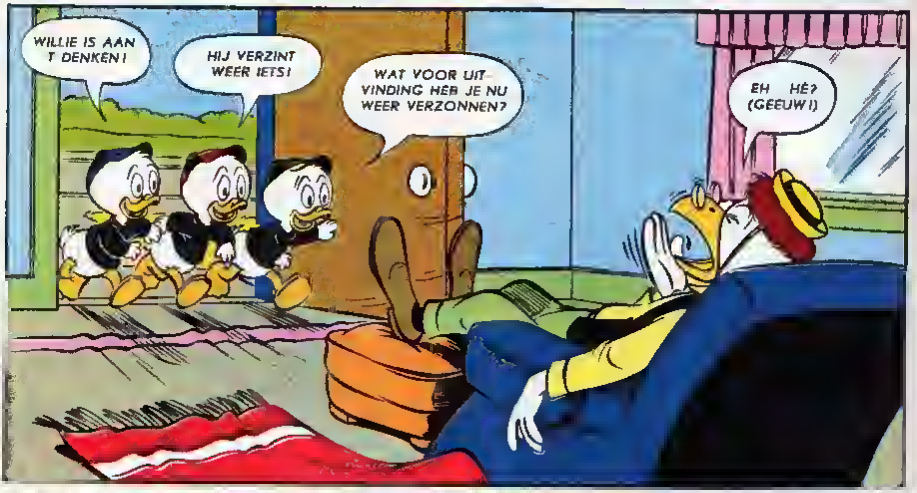

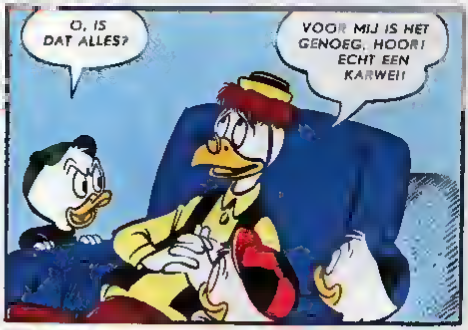

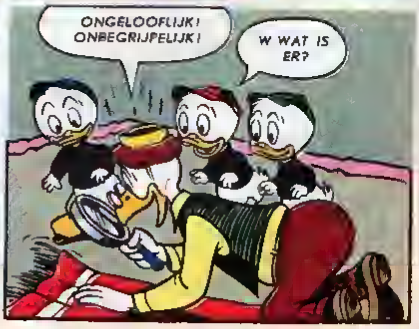

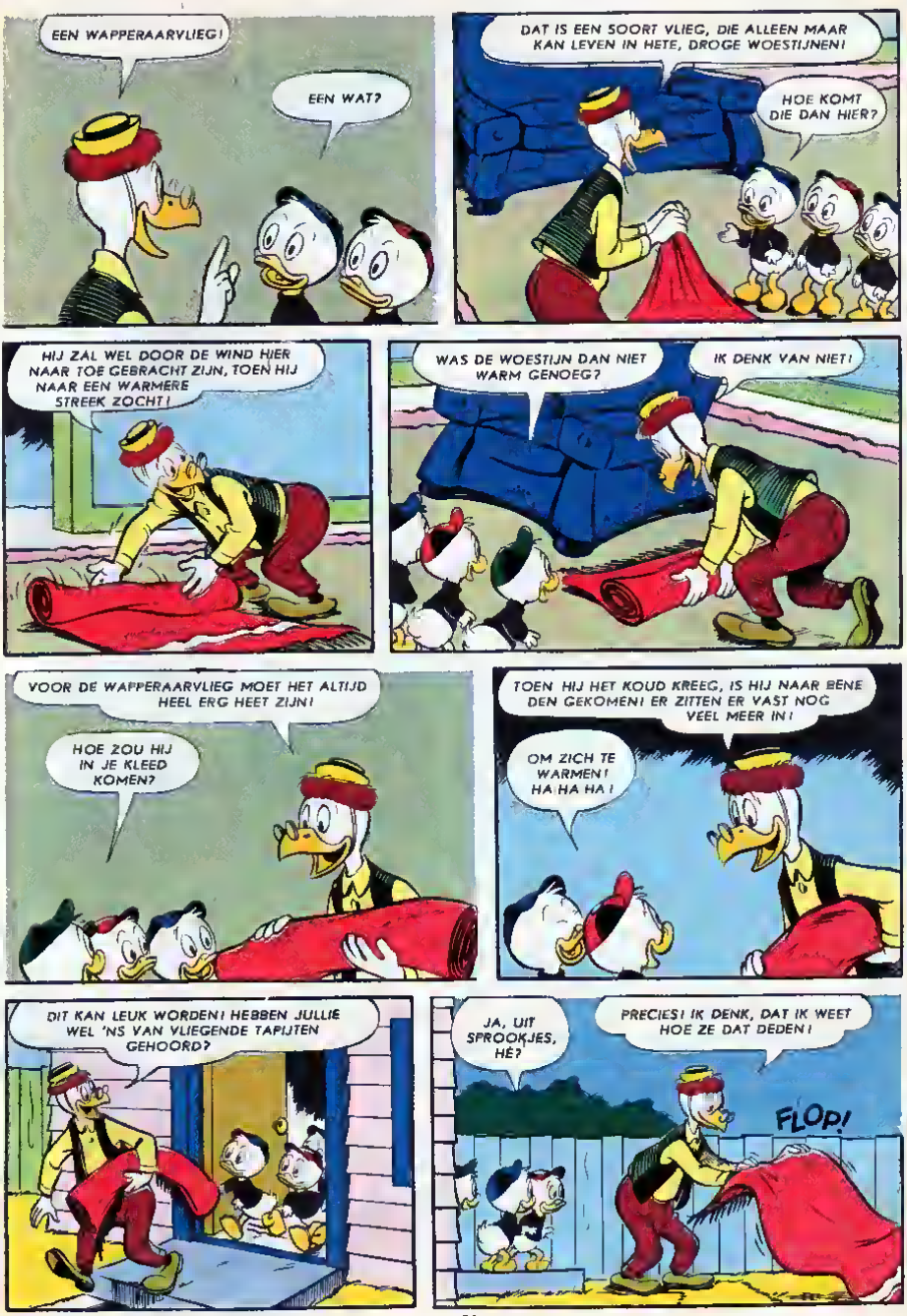
EEN WAPPERAARVLIEG!
EEN WAT?
DAT IS EEN SOORT VLIEG, DIE ALLEEN MAAR KAN LEVEN IN HETE, DROGE WOESTIJNEN!
HOE KOMT DIE DAN HIER?
HIJ ZAL WEL DOOR DE WIND HIER NAAR TOE GEBRACHT ZIJN, TOEN HIJ NAAR EEN WARMERE STREEK ZOCHT!
WAS DE WOESTIJN DAN NIET WARM GENOEG?
IK DENK VAN NIET!
VOOR DE WAPPERAARVLIEG MOET HET ALTIJD HEEL ERG HEET ZIJN!
HOE ZOU HIJ IN JE KLEED KOMEN?
TOEN HIJ HET KOUD KREEG, IS HIJ NAAR BENE DEN GEKOMEN! ER ZITTEN ER VAST NOG VEEL MEER IN!
OM ZICH TE WARMEN! HA HA HA!
DIT KAN LEUK WORDEN! HEBBEN JULLIE WEL 'NS VAN VLIEGENDE TAPIJTEN GEHOORD?
JA, UIT SPROOKJES, HÉ?
PRECIES! IK DENK, DAT IK WEET HOE ZE DAT DEDEN!
FLOP!

WAT LATER...
ZO NU ZAL DIE FIETSPOMP WEL HEET GENOEG ZIJN!
GOED DAT JE WANTEN AAN HEBT!
ALS ZE 'T WARM KRIJGEN, GAAN DE WAPPERAARS WEER VLIEGEN!
WILLIE HEEFT NOG NOOIT ZO'N GOED PLAN BE DACHT, HÈ?
IK BEN BENIEUWD, OF 'T WERKT!
WOESJ! WOESJ!
AH HA!
HET KLEEDJE BEWEEGT!
WOESJ! WOESJ!
HET GAAT OMHOOG!
BLIJF POMPEN, WILLIE!
WOESJ! WOESJ!
ZELFS DE WASLIJN HOUDT 'T NIET TEGEN!
IK BEN VOOR HET ETEN TERUG, JONGENS!

DIE VLIEGENDE TAPIJTEN UIT DE SPROOKJES WAREN DUS GEWOON KLEEDJES DIE VOL ZATEN MET WAPPERAARS!
WOESJ! WOESJ!
EEN VLIEGEND TAPIJT!
ZOIETS HEB IK NOG NOOIT GEZIEN!
IK BEN BLIJ, DAT IK DIT GEHEIM EINDELIJK WEET!
NU VERDWIJNT HET IN DE WOLKEN!
HET IS WILLIE GELUKT!
BEL DE KRANTEN OP!
WACHT 'NS! ER KOMT IETS AAN!
'T IS WILLIE!
EN Z'N KLEEDJE!
OEF!
DIE WOLKEN ZATEN VOL KOUDE SNEEUW! JAMMER HÉ JONGENS!
ZIJN DE WAPPERAARVLIEGEN ER NU VANDOOR?
JA, ALLEMAAL VERDWENEN! MAAR IK HEB ER TOCH IETS MEE BEREIKT!
WAT?
IK HOEF HET NIET MEER OVER DE LIJN TE HANGEN! ALLEEN NOG TE KLOPPEN!
WOP!

Vlucht door het oerwoud

Mister Jack, een piloot, en Pennie Bremen met haar aangenomen broer Jawai, proberen door het dichte Surinaamse oerwoud in de bewoonde wereld te komen, nadat hun vliegtuig is verongelukt. Hoewel de kinderen mister Jack niet vertrouwen als gevolg van zijn vreemde vlucht van het vliegveld Zanderij, kort nadat daar een diamantroof was gepleegd, blijven ze bij hem omdat hij gewond is. Hij vertelt hen dat hij politie-commissaris is en dat zij moeten doen alsof hij hun vader is.

Jawai was niet wat hij van het verhaal van mister Jack moest denken. Zoals de man het hun had verteld, leek het heel goed mogelijk. Mister Jack zou een politieman uit aan ander land kunnen zijn. Niemand wist dat hij in Suriname was, omdat hij zijn aanwezigheid hier geheim moest houden. Hij zat achter een groep wapensmokkelaars aan. Zelfs de Surinaamse politie mocht niets van zijn aanwezigheid weten, omdat er, volgens mister Jack, lieden onder waren die met die smokelaars heulden.

Het kon natuurlijk gelogen zijn, dat verhaal. Het kon door mister Jack van a tot z zijn verzonnen om hem en Pennie om de tuin te leiden, maar zijn eigen veiligheid en die van de kinderen zouden hem toch wel méér waard zijn dan de opsporing van die wapensmokkelaars waarover hij verteld had? En dat was hijkbaar niet het geval. Integendeel, door de verongelukte Piper Cub in de savanna onder takkebossen te verbergen, had hij het zelfs voor zoekende vliegtuigen onmogelijk gemaakt zijn spoor te vinden, en zo waren er nog wel meer dingen, die het verhaal van mister Jack wainig geloofwaardig maakten.

Enfin, op dit ogenblik maakte het allemaal weinig uit. Hij bad hun op het hart gedrukt, tegenover bosbewoners die ze misschien zouden ontmoeten net te doen alsof mister Jack een Surinaamse politie-commissaris was, die zo snel mogelijk terug naar de stad moest, en dat hij hun vader was. Het leek Jawai de enige manier om hulp van de bosbewoners te krijgen.

Druipend van het water, nadat ze juist een diep moeras waren overgestoken, volgden ze dus de voetsporen die hier en daar te zien waren. Korte tijd later bleef Jawai staan en hield een vinger voor de mond. Hij hoorde blijkbaar iets. „Ik hoor stemmen," zei hij een beetje opgewonden. Alle drie stonden nu stil en luisterden aandachtig. Inderdaad klonken op enige afstand de stemmen van enkele mannen.

„Geen Indianen in elk geval," fluisterde mister Jack snel. „Die praten niet zo luid[illegible]ik dacht ik heb. Ik ben juist[illegible] ik jullie gezegd heb. Ik ben juist[illegible] vader en we zijn tijdens een tochtje over het oerwoud verongelukt. Ik ben commissaris van politie in Paramaribo[illegible] dus nu geen mister Jack meer, maar „vader."

Jawai knikte begrijpend en langzaam gingen ze nu op de stemmen af tot Jawai weer bleef staan.

„Balatableeders," fluisterde hij. „Mensen uit de stad!"

Balatableeders zijn mensen die diep de oerwouden in trekken om rubber te winnen van de in het wild groeiende balataboom. Met de houwer maken ze inkervingen in de bast van de hoom en daarna vangen ze de balatamelk op, die uit de snede stroomt. De melk wordt in de zon tot vellen gedroogd en als de bleeder een voldoende hoeveelheid heeft, reist hij terug naar de stad om daar aan de balata-opkopers zijn partij te verkopen.

Onder de balatableeders treft men allerlei soorten mensen aan. Goede lieden die niet opzien tegen hard ploeteren voor een eerlijke boterham, maar ook avonturiers en

vreemd gespuis dat zich diep in het oerwoud veilig weet voor de dienaren van de wet, bij wie ze vaak in een slecht blaadje staan

Even later stond het drietal plotseling voor één van de bleeders. De man maakte zich juist gereed om met zijn klimsporen aan, een hoge balataboom te beklimmen, toen hij hen opmerkte. Het was duidelijk dat hij vreselijk schrok van dit onverwachte bezoek zo ver van de bewoonde wereld.

Met één been tegen de boom bleef hij een ogenblik staan en riep toen naar zijn maat, die blijkbaar op korte afstand eveneens aan 't werk was: „Hé, we hebben bezoek van een bakkra (blanke) en twee kinderen!"

„Goede middag," zei mister Jack en in vrij goed Nederlands zei de man: „Waar komt u zo opeens vandaan? U laat me schrikken!"

„Tja..., dat is een heel verhaal," begon mister Jack. „We zijn met een vliegtuig verongelukt. We zijn uitgehongerd en doodvermoeid. Mijn naam is Douglas, commissaris Douglas... en dit zijn mijn twee kinderen."

De man keek de kinderen om beurten aandachtig aan, eerst de blonde Pennie en daarna de bruine Jawai. Inmiddels was ook zijn maat komen toelopen. De bleeders zagen er even haveloos uit als zij zelf en schenen aanvankelijk de zaak maar weinig te vertrouwen. Snel wisselden ze enkele woorden in hat negerengels, hun eigen taal, die Jawai zo snel niet kon volgen, maar daarna kwamen ze naderbij.

„Verongelukt zei u... eh... commissaris?" vroeg één van de mannen, die door zijn maat met Mentor werd aangesproken.

Mister Jack knikte bevestigend en wees op de kinderen. „We moeten trachten zo vlug mogelijk naar de stad te komen... De kinderen zijn er slecht aan toe..."

„De stad?" vroeg Mentor, een grote forse Creool, wiens hemd meer gat den flanel vertoonde, terwijl zijn broek hem in rafels rond de heupen hing, „maar dat is nog drie weken lopen!"

„Kunnen we een boot van jullie lenen?" informeerde mister Jack.

„Lenen?" vroeg de andere man, die blijkbaar Joro heette. „Hoe krijgen we onze boot den weer terug?"

Daar had mister Jack nog zo gauw niet aan gedacht, maar Jawai kwam hem te hulp. „Daar zal de politie wel voor zorgen. Mijn vader is commissaris, dus..."

„Politie?" riep de man uit, trok zijn neus op en glimlachte vaag. „De politie is geen vriend van ons." Onderzoekend keken beide mannen mister Jack aan. „Commissaris Douglas zei u?" vroeg Mentor, die de werkelijke commissaris Douglas in de stad scheen te kennen. „Ik dacht dat die er heel anders uitzag!"

„Ik denk dat je in de war bent, vriend," antwoordde mister Jack zonder blikken of blozen. „Er is maar één commissaris Douglas... en die staat hier voor jullie."

De ander bleef hem nog enige tijd aanstaren en wendde zich toen tot zijn maat Joro. „Wij kunnen geen boot missen, hé? We hebben er maar twee en we hebben een bele partij balata naar de stad te vervoeren... we zijn hier met z'n drieën."

„Waar is jullie kamp?" informeerde mister Jack. „Hier in de buurt?" Mentor wees in zuidelijke richting. „De rivier is hier ongeveer een uur lopen vandaan."

„De Tapanahony?" informeerde muster Jack.

De twee mannen lachten luid. „Ja, welke rivier anders? Weet u dan helemaal niet waar u bent?"

„We hebben een paar dagen in zuidoostelijke richting gelopen en ik verwachtte wel aan de Tapanahony te zullen uitkomen," verklaarde

Verteld door C. Butner en geïllustreerd door Hans Kresse

mister Jack — „De boven-Tapanehony! We heben ons kamp aan de rivier, een paar uur benedenwaarts van het Oejanadorp Pepejoe. U kunt vannacht wel bij ons slapen. Ons kamp ligt op de hoge oever en Present, de derde van ons groepje, zit nog in het kamp; hij heeft nog wel een flink stuk hert dat we geschoten hebben."

Jawal begon al te watertanden bij het vooruitzicht straks zijn tanden in een malse hertebout te kunnen zetten. Mentor wendde zich weer tot Joro en zei: „Kom, 't is al laat, zullen we maar teruggaan?" en daarna tot mister Jack: „Volgt u ons maar, commissaris."

Op een rijtje liepen ze achter de beide baletableeders aan, die het blijkbaar onderling niet eens konden worden over wat hun nu te doen stond. De mannen waren niet te verstaan, want ze voerden hun gesprek op fluisterende toon, maar mister Jack en ook Jawal begrepen wel dat ze flink over de brug zouden moeten komen om van deze keiharde mannen iets gedaan te krijgen en geld had mister Jack niet veel bij zich.

Toen ze in het kamp aankwamen, liep de derde man, Present, hen al tegemoet. Uit het kamp steeg rook omhoog van een knappend houtvuurtje waarboven een zwart geblakerde pot stond te dampen.

De bleeders hadden een stevig kampje gebouwd van zes palen, waarboven een palmbladeren dak. Er hingen drie hangmatten in.

Het eerste wat mister Jack opviel, was een lang stuk koperdraad dat tussen het dakje en een nabij staande boom was gespannen. Deze lieden hadden toch geen radio? Maar al spoedig werd het vermoeden van mister Jack bewaarheid, want in het kampje stond op een kist een kleine batterij radio-ontvanger. Onderzoekend keek hij de drie bleeders één voor één aan. Wat wisten deze mannen? Natuurlijk had de radio-nieuwsdienst melding gemaakt van het verdwenen vliegtuig met de kinderen en al het andere. Zouden ze die berichten hebben opgevangen? Wat wisten deze mannen?

Toen ze korte tijd later allen in het kamp bij elkaar zaten, merkte mister Jack onverwachts op: „Ik zie dat jullie radio hebben. eh... kunnen jullie Paramaribo goed ontvangen?"

„Ja natuurlijk," antwoordde Mentor, „... maar we hebben hem niet dikwijls aan, want we hebben geen reserve batterij. We luisteren zo nu en dan eens naar het nieuws..." en terwijl hij dit zei, keek hij naar buiten. De zon was ondergegaan en Present was opgestaan om de olielamp een te steken.

„Het is nu juist tijd voor 't nieuwe,"

merkte Mentor op. Present liep op het toestel toe, zette het aan, en even later klonken de vrolijke tonen van dansmuziek door het stille bos. Allen, behalve mister Jack, lieten zich het hertevlees goed smaken. Mister Jack zat te veel in spanning.

„Ik dank dat ze u al aan het zoeken zijn!" merkte Present op. „Tot tweemaal toe vloog hier vandaag een helikopter over. Die dingen hebben we hier nog nooit eerder gezien... ik heb een plan. Als er wéér een komt, zullen we een flink rokend vuur maken, dat trekt de aandacht..."

Maar mister Jack en ook Mentor en Joro schenen niet zo erg gebrand te zijn op bezoek van de politie.

„Dat lukt nooit," zei mister Jack afwijzend. „Ze kunnen hier nergens met een helikopter landen. Nee, uit de lucht kan geen hulp komen. We moeten zien langs de rivier de bewoonde wereld te bereiken."

Meer toen het duidelijk werd dat hij van deze balatableeders geen boot zou kunnen loskrijgen, bleef hij verder zwijgen. Hij had al een ander plannetje bedacht, waar verder niemand iets mee nodig had... Aan de radiomuziek was intussen een eind gekomen. Mister Jack en Jawal zaten zich juist aan de kant van de rivier te wassen, toen ineens de stem van de nieuwslezer klonk:

„En hier volgt het laatste nieuws. Binnenland. De diamentroef. Naar we uit betrouwbare bron vernemen, beschikt de politie over gegevens, die in een bepaalde richting wijzen. Er zijn tot op heden nog geen arrestaties verricht, maar er zijn aanwijzingen, dat er wel degelijk verband bestaat tussen de vliegtuigroof en de diamantroof. De politie zoekt naar een bekende figuur uit onze semenleving die spoorloos is verdwenen. Over het verdwenen vliegtuig met aan boord de beide..."

Op dat moment overstemde de zware stem van mister Jack de radio:

„Luister, mannen! Ik geloof dat ik een vliegtuig hoor. Luister!"

„... het onderzoek duurt voort," besloot de nieuwslezer.

De bleeder Joro en Pennie kwamen neer buiten gelopen en luisterden eendechtig, terwijl mister Jack nogmaals uitriep: „Ik hoorde hem duidelijk!"

Maar niemand scheen nu meer iets te horen.

Jawal keek mister Jack even van opzij aan. Hij begreep heel goed, waarom deze zo geschreeuwd had... maar wat had hij daar over diamantroof gehoord?

Lang nadat allen zich die nacht ter ruste hadden begeven, lag Jawal nog wakker.

Van enkele lege zakken en stokken had hij voor Pennie een behoorlijk bed kunnen maken, waarin het kind nu lag bij te komen van de uitputtende tocht die ze achter de rug hadden.

Mister Jack sliep weer op zijn bed van palmbladeren, het geweer had hij weer gewoontegetrouw onder de bladeren gestoken, terwijl één hand op zijn borst rustte, waer hij, zoals hij immers had verteld, zijn geld in een zakje om zijn nek droeg.

De baletableeders sliepen in hun hangmatten tussen de palmen van het kampje.

Er brandde een walmend oliepitje, om de vleermuizen af te schrikken, terwijl nu en dan een prikkelende rook uit het smeulende houtvuurtje door het kamp woei.

Het was weer 'n stikdonkere nacht. Veag hoorde Jawal het water bruisen in een kleine waterval op enige afstand.

Zijn ogen werden zwaar. Hoorde hij daar iemand... kwam daar iemand uit zijn hangmat?

Hij meende even... Maar op dat moment ging plotseling het oliepitje uit... zeker door een windvlaag.

Jawal draaide zich met een diepe zucht op zijn zij en sliep in...

Wat voert mister Jack in zijn schild? En hadden de baletableeders geweten? Het nieuws was immers al eerder ook over de radio gekomen...

TOM POES en de IJSDAME

EEN DAME UIT KOULAND HEEFT DE HULP VAN HEER BOMMEL INGEROEPEN TEGEN EEN MONSTER. RIDDERLIJK ALS ALTIJD IS HEER BOMMEL DADELIJK BEREID NAAR KOULAND TE GAAN, OM HET MONSTER TE BESTRIJDEN.

DE BESTURING VAN EEN KOULANDSE ZEILSLEE BLEEK NIET GEMAKKELIJK TE ZIJN.

STOP, HEER OLLIE! U HEBT DE COMMISSARIS VAN DE WEG GEVEEGD! U STUURT VERKEERD!

IK KRIJG NOG EEN DUPPIE!

STOP!

IN NAAM DER WET!

KLING! KLANG! KLING!

JIJ PRAAT MAKKELIJK, TOM POES! HOE KAN IK STOPPEN ZONDER REM?! JE HEBT OOK ALTIJD AANMERKINGEN!

LINKSHOUDEN, ROEKELOOS WEGGEBRUIK, GEEN NUMMERBORD, GEEN ACHTERLICHT, BESCHADIGING VAN EEN AMBTENAAR IN FUNCTIE...

OOK BULLE BAS HAD AANMERKINGEN!

ZOVEEL OVERTREDINGEN HEB IK NOG NOOIT BIJ ELKAAR GEZIEN! MAAR IK ZAL ZE!
IK KRIJG NOG EEN DUPPIE!
ER KWAMEN NOG ENKELE OVERTREDINGEN BIJ, TOEN DE SLECHT BESTUURDE SLEE DOOR ROMMELDAM RAASDE.
MAN, GEEF HIER DAT ROER. IK KRIJG HET WARM VAN JE ONHANDIG GEDOE.
HET IS TOCH DIEP TREURIG, DAT IK, ALS ZWAKKE VROUW, IN DEZE AFSCHUWELIJKE HITTE NOG AL HET WERK MOET DOEN.

NU DE DAME DE SLEE MET KOELE HAND BESTUURDE, GING HET HEEL WAT BETER. DE SLEE LIET ROMMELDAM MET ZIJN KRONKELSTRATEN ACHTER ZICH EN NU GING HET MET VOL ZEIL NOORDWAARTS.
HÈ, HIER OP DE OPEN VLAKTE KUN JE TOCH MEER VAN DE WIND GENIETEN DAN IN DIE VERSTIKKENDE STAD.
JA... BRRRR!
BRRRR, WAT EEN BAAN! WEER OF GEEN WEER, ACHTER WEGPIRATEN AANZITTEN! WAS IK MAAR NOOIT BIJ DE POLITIE GEGAAN!
ZE ZIJN REGELRECHT OP WEG NAAR DE POOL, LIJKT HET WEL.
DIT WORDT ME TE BAR. DIT HOUDT NIEMAND VOL!
?!
IK KRIJG NOG EEN DUPPIE!
EEN DUPPIE!
HM. TOCH BLIJF IK ERBIJ, DAT EEN NORMAAL IEMAND DIT NIET VOLHOUDT!

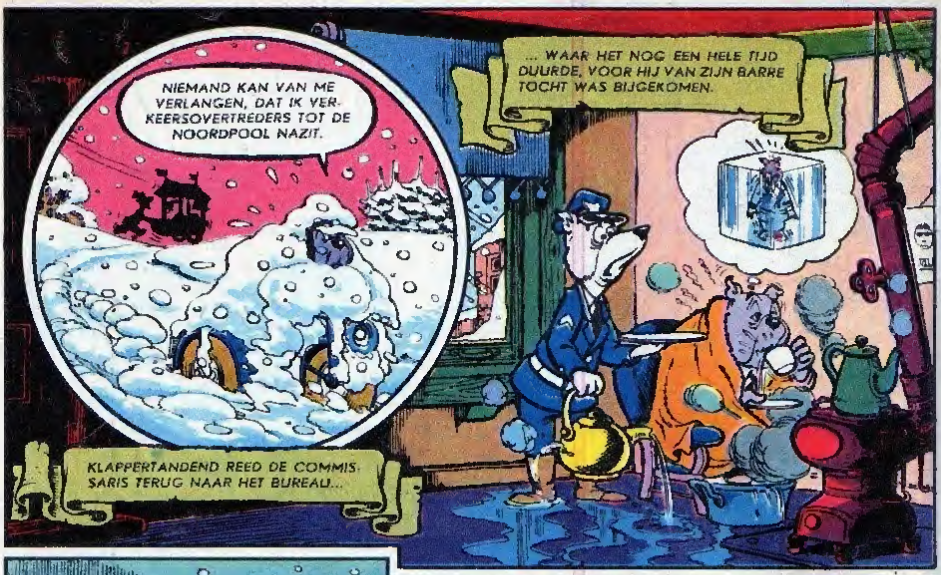

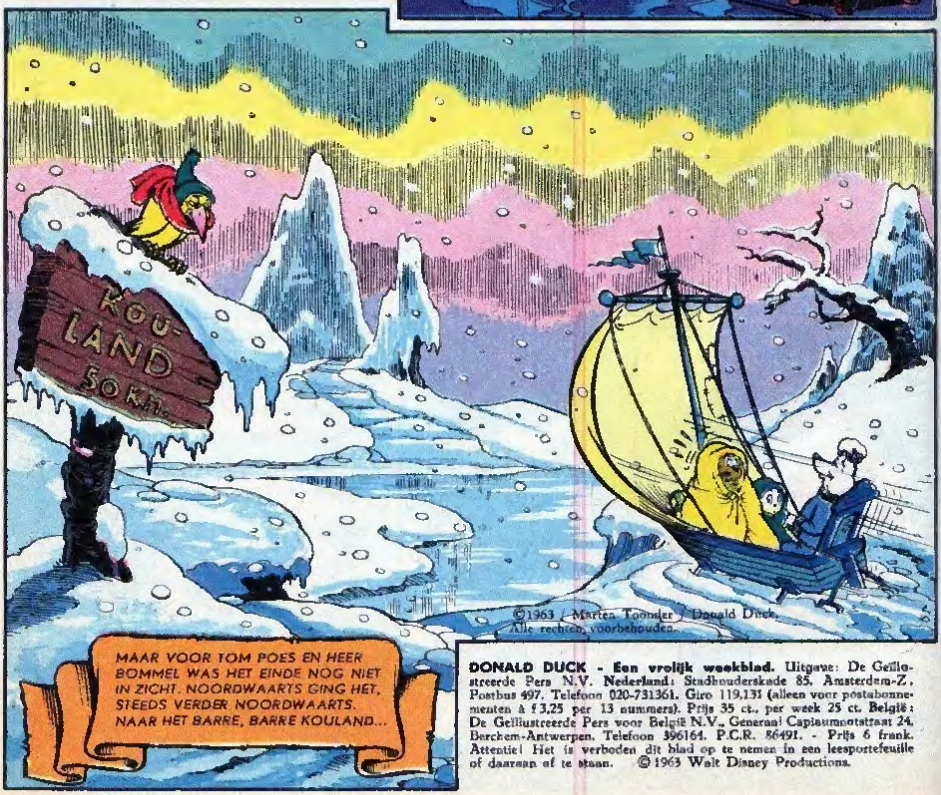

©1963 / Marten Toonder / Donald Duck.
Alle rechten voorbehouden.

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland**: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z., Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **België**: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1963 Walt Disney Productions.